

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΜΑΪΝΤΡΟΝ

ΤΟ ΘΥΜΑ ΜΙΑΣ ΠΛΕΚΤΑΝΗΣ

Ο πρωί της 26ης Νοεμβρίου 1658, μα ατελείωτη σειρά από άνακτορικά αμάξια σταμάτησε μπροστά στην εκκλησία της Παναγίας των Παρισίων.

Στο πρώτο αμάξι ήταν ο νεαρός βασιλεύς Λουδοβίκος 14ος, στο δεύτερο η βασίλισσα Άννα η Αυστριακή και στα επόμενα τα επισημότερα πρόσωπα της Αδλής.

Ο λαός είχε μαζευτεί στην πλατεία της εκκλησίας, για να ιδή τον νεαρό βασιλέα του, ο οποίος θα έφραγε άμεσως μετά τη λειτουργία σε ταξίδι.

Καθώς είχε διαδοθεί, ο Λουδοβίκος θα πήγαινε στη Λυών, για να προΐκταντή την πριγκίπισσα της Σαβοΐας Μαργαρίτα, η οποία θα γινόταν γυναίκα του και βασίλισσα

της Γαλλίας.

Η Μαργαρίτα ήταν κόρη της πριγκίπισσας Χριστίνας της Γαλλίας, η οποία είχε παντρευτεί τον δούκα της Σαβοΐας, χωρίς εν τούτοις να πάμη να λατρεύη την πατρίδα της, τη Γαλλία. Γι' αυτό, η πιο μεγάλη της επιθυμία ήταν να παντρευή την κόρη της με τον άναρχο της Λουδοβίκο 14ο.

Μετά το τέλος της λειτουργίας, η βασιλική οικογένεια κι η ακολουθία της, μπήκαν πόλι στα λαμπρά και χρυσοστόλιστα αμάξια, τα όποια ξεκίνησαν για τη Λυών.

Μέσα στο μεγαλοπρεπές του αμάξι, με τή ξηη κάτασπρα άλογα, ο νεαρός βασιλεύς χαμογελούσε. Ήταν ακόμα είκοσι χρόνων και τό ταξίδι αυτό τον διασκέδαζε ξξαιρετικά. Ή Ιδέα πρό πάντων, ότι σε λίγο θα συναντούσε τη μηστή του, τον Έκανε να εινε τριώνυχιόμνος.

Μά η Μαργαρίτα, καθώς πήγαινε πρός τη Λυών, χαμογελοΰσε κι' αήτή μέσα στην ταξειδιώτικη αμάξιά της.

Δέν γνώριζε ακόμα τον ξξάδελφό της, αλλά είχε άκούσει να λένε πως ήταν πολύ χαριτωμένος, μοιλονότι είχε ύφος κάπως άγέρωχο. Κι' αυτό την είχε κάνει να τον άγαπήσει, πριν ακόμα τον γνωρίσει.

Στις 2 Δεκεμβρίου, τα βασιλικά αμάξια είχαν φτάσει στη Λυών.

Άμέσως κατόπιν έφτασαν κι' η άμαξες της Αδλής της Σαβοΐας. Μά πριν ακόμα μπούν στην πόλι, ο Λουδοβίκος άντιπόμνος να ιδή τη μηστή του, άνέβηκε στο άλογό του κι' έτρεξε να την προΐκταντή.

Όταν τέλος την είδε, ο ένθουσιασμός του δέν είχε πειά όρια.

— Ή μηστή μου, έλεγε, μή μπούοντας να συγκρατήση τη χαρά του, εινε χαοτικωμένη, καλοζωισμένη, κομψή κι' έχει ύπέρονα μάτια.

Έπειτα από λίγο, η Άννα η Αυστριακή υποδέχτηκε επίσημως την δούκισσα της Σαβοΐας και την κόρη της.

Ή βασίλισσα και η δούκισσα φιλήθηκαν κι' άνοιξαν να σπομιλοΰν μ' έννομοδιότητα, ενώ ο νεαρός Λουδοβίκος άδωνούσε τη Μαργαρίτα και την ακολουθία της σ' ένα μέγισο, τό όποιο είχε έτοιμασθεί επάτηδες για τις ήψηλες ξένες.

Ο ένθουσιασμός του νεαρού μονάρχου για τη μηστή του μεγάλωνε έντομμεταξίν δούκισσα. Μά και πραγματικά, η Μαργαρίτα ήταν χαριτωμένη, ζωηρή, άφελής, άξιαάπτητη. Μιλούσε μ' άπλότητα, αλλά και μ' έξυπνάδα στο Λουδοβίκο, ο όποιος χαμογελούσε, άκούγοντας τά χαριτωμένα της λόγια.

Έπειτ' από μερικές μέρες, έγινε ένας γενάκος χορός, πρός τιμήν της δούκισσας και της κόρης της, της όποιας οι άραβάνες με τον βασιλέα έθεοοοόντο τειά τετελεσμένο γεγονός.

Τά βιολιά έπαιζαν μαγευτικώς σκοπούς κι' ο Λουδοβίκος γάρφει μ' τη Μαργαρίτα, μ'η

ρίζοντας σε' αυτή της λόγια μεθυστικά.

Τήν ίδια όμως ώρα, ένας καθάλλωρος εκάλταξε μανιασμένα πρός τη Λυών, άμφηφώντας τό κρού και τό σιωτάδι της χειμωνιάτικης νύχτας.

Όταν έφτασε στη Λυών, διενθύνθηκε και' ευθέϊαν πρός τό μέγαρο, στο όποιο δινόνταν ο χορός και βλέποντας τά φωτισμένα παράθυρα, δάγκασε τά χείλη του με θυμό. Ύστερα, μπήκε στο μέγαρο και ζήτησε να ιδή τη βασίλισσα Άννα, λέγοντας στους αΰλικούς που τον αρωτούσαν ποιός ήταν:

— Είμαι ο Δόν Πιμαντέλ, άπεσταλμένος του βασιλέως της Ίσπανίας.

Άμέσως οι αΰλικοι είδοποίησαν σχετικώς τη βασίλισσα, η όποια δέχτηκε σε λίγο τον ξένο σε μια ιδιαίτερη αίθουσα.

Ο Ίσπανός έποκλήθηκε τότε μπροστά στην Άννα την Αυστριακή:

— Έρχομαι εκ μέρους του βασιλέως της Ίσπανίας, για ν' άναγγείλω στη Μεγαλειότητά σας, ότι...

— Ότι;... ρώτησε άντιπόμνα η βασίλισσα.

— Ότι, έξακολούθηκε ο ξένος, ο βασιλεύς μου σας προσφέρει την ειρήνη και την κόρη του, ινφάντη Μαρία Θηρεσία, για σύζυγο του υιού σας βασιλέως.

Τό πρόσωπο της Άννας της Αυστριακής έλαμψε άμέσως από χαρά και έλεπ:

— Εινε μεγάλη η τιμή που μας κάνει ο βασιλεύς άδελφός μου, προσφέροντας μου για νύφη την περιζήτητη άπ' όλους τους βασιλείς κόρη του. Δέν μπορώ λοιπόν παρά να τη δεχτώ με χαρά μου.

Ο Ίσπανός έποκλήθηκε πάλι ευθιδικά ν' άποσύρθηκε.

Όταν έβρινε μόνη, η Άννα η Αυστριακή άρχισε να χιτυτά τά χείρια της με χαρά και να λήη:

— Έπίτμχε τό σχέδιο του καρδινάλιου Μαζαρινού. Ά, εινε μεγαλοφνης ο προθυτοργός μου! Εινε μοναδικός διπλωμάτης. Μας έσωσε, μας έσωσε! ... Εινε καιρός τώρα, που πολειομμε με την Ίσπανία και τόσο οι Γάλλοι, όσο και οι Ίσπανοί λαγαρωΰν πειά την ειρήνη. Με τον πόλεμο αυτό, βρισκόμουν κι' εγώ η ίδια σε πολύ δύσκολη θέση, γιατί είμαι βέβαια μητέρα του βασιλέως της Γαλλίας, αλλά και ο βασιλεύς της Ίσπανίας εινε άδελφός μου.

Ήθελα λοιπόν ποιόν, ο άδελφός μου, Φίλιππος 4ος να γίνη σύμμαχος και φίλος της Γαλλίας, παντρευοντας την κόρη του με τό γιό μου. Έτσι μόνο θα ήπύατα.

Άλλά επειδή ο Φίλιππος δίσταζε πολύ να μās δώση την άγαπημένη του κόρη Μαρία Θηρεσία, σιεφθήκαμε, ο Μαζαρινός κι' εγώ, να τον άναγκάσουμε με κάποια πλεκτάνη, να σιγκατανεύσει στο σινονέσιο αυτό. Τέλος ο Μαζαρινός έσχε μια θανιασία έπιτεινεί: Μοΰ πρότεινε διπλαή ν' άρασκωνιάσουμε τό Λουδοβίκο με μια άλλη πριγκίπισσα και να έξαναγκάσουμε έτσι τον άδελφό μου ν' άποσπαστεί μια ώρα άσχητερα. Διαλέξαμε λοιπόν για δόλωμα τη Μαργαρίτα της Σαβοΐας. Τί είχαμε να γάτουμε; Θά γινάμιαστε σύμμαχοι με τη Σαβοΐα κι' αυτό βέβαια δέν τό ήθελε καθόλου ο άδελφός μου. Όσάπο εινε πολύ προτιμότερη η Μαρία Θηρεσία άπ' τη Μαργαρίτα της Σαβοΐας. Μά τί κάθουμαι έδω και παραιμώλο; Πρέπει να να πάω στην αίθουσα του χορού και ν' άναγγείλω την ευχάριστη είδηση. Οι άραβάνες του Λουδοβίκου με τη Μαργαρίτα δέν έχουν γινεί ακόμα επίσημοι κι' έτσι δέν εινε και τόσο δύσκολο να διαλυθούν.

***

Από νέες και τριφερέες καρδιές, δέν περιμύνον την έπισημοποίηση των άραβάνων των για ν' άναπθούν.

Έτσι, ο Λουδοβίκος κι' η Μαργαρίτα άγαπώντουσαν πειά μ' όλη τη φλόγα της νεανικής των καρδιάς και ραινότουσαν τριευτυχιόμνοι.

Άγκαλιασμένοι χόρευαν και κρηφαιμώσαν μέσα στη μεγάλη

Ή Άννα η Αυστριακή και ο καρδινάλιος Μαζαρινός.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΔΕΚΑΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

(Ανέκδοτα)

1

Θυμάσαι τὸ σαλόνι ποῦχε τὰ πολλὰ τὰ παραθύρια σὰ μᾶς σέρας γύρω, καὶ τίς γιφλάντες στίς κορνίζες τοὺς ψηλά ; Τῶν λουλουδιῶν τὸ σκοτεινὸ τὸ μῦρο θυμάσαι ; καὶ τὸν κήπο, πέρα, τὸ βαθύ ; πὺ δὸς τὸ δάσος καὶ τὴ θάλασσα πὺ κεί, καὶ τὸ σιγτὸ σιγομουμουρισμά τους ; τὰ φῶτ' ἀράδα στὴν ἀφρότη ἀρογοιῶν ; καὶ τὰ σκληρὰ, καθὼς δαγκώματα, φιλιὰ τοῦ πίνακε τοὺς πὺ γλυκοὺς θανάτους ;

2

Νὰ ταξιδεῖται τάχα πάντα τόμα μετ' τὸ γλυκὸ Ἀβγουστιατικὸ ἀστροφῶς, τὴν ξέπνοην αὔρα στὴ γαλήνῃν ὥρα, ἢ νύχτα ἐκεῖν' ἢ θεία, πού, κρυφός, μᾶς ἔβανε τρεψιμένα τὰ χέρια, ἐλάνο ἀπὸ τ' ἀνθόσπαρτα παρτέρια, ὁ πόθος τῶν κοριμῶν μας ; —Καὶ βαθύ, κάτου ν' ἀχῆ τ' ἀναστέναγμ' ἀκόμα, (θεμοῦ, σάν πού μᾶς ἔξφυγε ἀπ' τὸ στόμα,) ἀπ' ἄστρο σ' ἄστρο κα' ἀπὸ γῆ σὲ γῆ ;

3

Σὺ θὰ μεταγυρῶσω μετ' καιρὸ, τὸ δρόμα τῆς ζωῆς σου τελειωμένο θάνα γοαρτὸ νὰ βῶθ. Στὸ περιβόλι παρωμαλιμένο, μόνο ἓνα κίτρινο σπάρτο θάβηθ σιὰ στὸν πάγκο, πού πιερὴ θὰ ῥθῆ, νὰ με δεχτῆ ἢ γορὰ μάνα σου τὸ δεῖλα. Κι' ἔτσι, σάν κάτι γιὰ νὰ θυμηθῶ, θὰ κόψη μου, σφραγιζοντας τὰ χεῖλη, τὸν κίτρινο τοῦ σπάρτου τὸν ἀνθό.

4

Μιὰ κα' ἦθε ἡ Μοῖρα ἀτράνταχτη καὶ στάθη ἀνάμεσὸ μας, ἄς ἀφροῖ τὸ κρασί, νὰ ξεχθῆ τοῦ ποτηριοῦ ἀπ' τὰ βάθη. Καὶ πῆς νὰ πῶ τὴ λήθη τῆ χροστῆ. Μέσ' στὴν ὀργανικὴν μᾶς τὴν κρατάλη, Κάποιο ἐκ βαθεῖων ἢ θλίρι σου ἄς μοῦ ψάλει σὲ πλάγιον ἦχο, ἀβάσταγα βαροῦ, μετ' ἑμὴ φωνῆ σωτῆ καὶ νυσταγιμένη, ὡς ν' ἀκουστῆ ἢ καμπάνα νὰ βαοῖ τὸν ὄρθο' ὅπως δταν κανεῖς πεθαίνει.

5

Κάποιο Σουλτάνο, λένε, νὰ δεχτῆ, ὁ πύργος εἶχ' ἐπιτήδες χριστέ μετ' τὴν βαθιὰ χροστῆ τοῦ σάλα ὡς πέρι. πὺ μῆρες σάν τὴν πορφωρὴν ἐσπέρα κα' ἀστροφῶν τὰ λουμένα σου μαλλιὰ στὰ χεῖλη σου μεθοῦσαν τὰ φιλιὰ καὶ λίγωναν τὰ μάτια τὰ μεγάλα, μεσ' στὴ θεθεῖα, χροστῆ τοὺς ὡς πέρα σάλα στὸν πύργο, πὺ εἶχ' ἐπιτήδες χριστέ, κάποιο Σουλτάνο, λένε, νὰ δεχτῆ.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ
Η ΑΠΛΩΤΗΣ ΤΟΥ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ

Ένας δημοσιογράφος, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ 1869 ἐπισκέφθη στὸ σπι- τὸν τὸν ἀείμνηστο πρωθυπουργὸ Κομμουνδούρο, περιγράφει ὡς ἔ- ξης τίς ἐντυπώσεις του :

«Μπήκα στὸ ἰδιαιτέρου δωμάτιο τοῦ πρωθυπουργοῦ, ὁ ὁποῖος ἦταν ντυμένος, ἀλλὰ χωρὶς παπούτσια καὶ καθόταν σταυροπόδι ἐπάνω στὸ κρεβάτι του. Ὀλόγυρα του μερικὸ ἵππογοῦ τοῦ καθόντουσαν κα' αὐτὸ σὲ ψάθινες καρέζλες. Θυμάμαι ὅτι τὸ κρεβάτι τὸ σκέπαζε ἰο- νάχα μιὰ κουβέρτα κα' ὅτι δὲν εἶχε καθόλου σεντόνι. Τὸ πάτωμα τοῦ δωματίου ἦταν ἐντελῶς γυμνὸ. Ἐἰς ὑπερβολικὴ αὐτῆ ἀπλότητος τοῦ δω- ματίου μέσα στὸ ὁποῖο ἔξουσε ὁ πὸ λιτοδίαιτος πολιτευτῆς τῆς Ἑλ- λάδος, σοῦ ἔδινε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι μπαίνει σὲ κελλι μοναχοῦ. Ἐνῶ ὅμως ὁ Βουλόγαρος δὲν ἀνέγθηκε καὶ δὲν ἔφρασε ποτὲ ἐθρωπαϊκὸ κο- στοῦμι, ἀντιθέτως ὁ Κομμουνδούρος, παρ' ὅλη τὴν λιτότητά του, φο- ροῦσε πάντα ἐθρωπαϊκὰ καὶ φαίνεται ὅτι τὰ πρώτα μαθήματα πολιτι- μοῦ τὰ πήρε ἀπὸ τοὺς Βαναροὺς τοῦ Ὁθωνος.

Ὁ Κομμουνδούρος ἦταν ἀπλὸς καὶ ἀρελῆς. Δὲν ἤθελε ποτὲ νὰ θυ- μάται ὅτι ἀνῆκε σὲ οἰκογένεια, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα δὲν ἔβανε γνα- στὸ μόνον τὴ δικῆ του προσωπακότητα.

σάλα, τὴ φοτισμένη ἀπὸ ἀμέτρητα κεριά, τὴ γεμάτη ἀπὸ κομποῦς κυρίους κα' ὄρατες κυρίες, με λαμπρὰ φορέματα καὶ πολύτιμα κο- σμήματα.

Ἐξάρνα, ἡ βασιλομήτωρ Ἄννα ἔκανε πάλι τὴν ἐμφάνισί της. Σ' ἓνα τῆς νεύμα, τὰ βιολιά σώπασαν. Καὶ τότε ἡ Ἄννα εἶπε μετ' φωνὴ δυνατῆ :

— Ὁ Μεγαλειότατος ἀδελφός μου, ὁ βασιλεὺς Φίλιππος τῆς Ἰσπανίας, μοῦ ἐμήνησε πρὸ ὀλίγου, ὅτι δέχεται τὴν εἰρήνη μετ' τὴ Γαλλία.

Φωνῆς χαρᾶς καὶ ζητωκραγῆς ἐδόνησαν ἀμέσως τὴν ἀπεραντὴν αἴθουσα.

Συγχρόνως ὁ Λουδοβίκος, σκίβοντας πρὸς τὴν Μαργαρίτα, τῆς ψιθύρισε :

— Μᾶς φέρατε τὴν εὐτυχία. Μὰ τὴν ἴδια στιγμῆ, ἡ βασιλομήτωρ ἐξακολούθησε :

— Ὁ βασιλεὺς Φίλιππος, δὲν μᾶς προσφέρει μόνο τὴν εἰρήνη, μᾶς προσφέρει ἀκόμα καὶ τὴ θελκτικὴ του κόρη, τὴν Ἰνφάντη Μαρία Θερεσία. Δὲν εἶνε λοιπὸν δυνατὸν, παρὰ νὰ τὴ δεχτοῦμε ὡς βασι- λίσσα τῆς Γαλλίας.

Ὅλοι μέσα στὴ λαμπρὴ αἴθουσα, ἀπόμειναν τώρα ἄφωνοι καὶ καρφοῖνοι στίς θέσεις τους ἀπ' τὴν κατάπληξι τους.

Ἡ Μαργαρίτα χλωμάσε καί, χωρὶς νὰ πῆ τίποτε, ἀπομακρύν- θηκε ἀπ' τὸ Λουδοβίκο, ὁ ὁποῖος ἔσκιψε τὸ κεφάλι, ἀμίλητος κα' αἰτός.

Μόνον ἡ δούκισσα τῆς Σαβοῖας ἄρχισε νὰ κλαίη. Τότε ἡ βασιλομήτωρ τὴν πλησίωσε καὶ προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, λέγοντάς της :

— Ἄς θυσιάσουμε τὴν εὐτυχία τῆ δικῆ μας καὶ τῶν παιδιῶν μας ἀκόμα, στὴν εὐτυχία τῆς Γαλλίας ! Δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε διαφορετικὰ, γιατί ὁ βα- σιλεὺς Φίλιππος θὰ μᾶς ἐκδικηθῆ σκληρὰ, ἂν δὲν δεχτοῦμε τὴν πρότασί του.

Καὶ προσποιήθηκε πὺς ἔβλαγε κα' αὐτῆ, γιὰ νὰ πείσῃ τὴν δούκισσα τῆς Σαβοῖας, ὅτι κα' ὁ δικός της πόθος ἦταν μεγάλος.

Ἡ μόνη ποὺ δὲν ἔβλαγε οὔτε ἓνα δάκρυ, ἦταν ἡ νεαρὴ πριγκίπισσα Μαργαρίτα. Μόνον ἡ χλωμάδα τῆς μαρτυροῦσε πόσο ἠτάσσε.

Ἐκανε μιὰ χαριτωμένη ὑπόγλιση μπροστὰ στὸν βασιλέα, κα' ἀποσύρθηκε ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ χο- ροῦ, μετ' ἡ μητέρα της.

Ἀλλὰ, κατὰ διαταγὴν τῆς βασιλομήτορος, ὁ χο- ρὸς ἐξακολούθησε, γιὰ νὰ γιορτάσουν τώρα τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ Λουδοβίκου μετ' τὴ Μαρία Θερεσία τῆς Ἰσπανίας.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὰ μάτια τῆς φτωχῆς Μαργαρί- τας ἦσαν κατακόκκινα ἀπ' τὰ δάκρυα ποὺ εἶχε χύ- σει τὴ νύχτα.

Ὁ Λουδοβίκος, μόλις ἀντίκρισε τὰ φλογισμένα τῆς μάτια, χαμήλωσε τὰ δικά του καὶ δὲν τόλμησε νὰ ξανααντιτίξῃ τὴν ἑξαδέλφη του.

Ὁ βασιλεὺς, λέει σχετικῶς στ' Ἀπομνημονεύ- ματά της ἡ δεσποινὶς Ντὲ Μοντανσέ, ὑποτάχθηκε χωρὶς καμμιὰ ἀντίστασι στὰ συμφέροντα τοῦ Ἐ- θνους. Εἶχε καταλάβει ἄλλοστε πὺς δὲν μπορού- σε νὰ κἀν τίποτε. Ὅταν ἡ δούκισσα τῆς Σαβοῖας καὶ ἡ κόρη της ἔφρευναν ἀπὸ τὴ Ἀνὼν, ὁ βασιλεὺς, γιὰ νὰ παρηγορήσῃ τὴ Μαργαρίτα, τῆς ἔδωσε γιὰ δῶρο ἓνα ἐσγάρμ μακρὰ σκουλαρίνια ἀπὸ σμάλτο καὶ λεπτὰ διαμάντια, καὶ διάφορα ἄλλα κοσμήματα.

Τὴν ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἡ δὴν μητέρες ἔ- κλαψαν. Καὶ ἡ Μαργαρίτα, ἀποχαιρετώντας τὸν ἐξαδέλφου της, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἓνα τῆς δάκρυ.

Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ, μετὰ τὴν εἰρήνη, ἔβγιναν μετ' ἀφάνταστη μεγαλοεῖπεια οἱ γάμοι τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου μετ' τὴν Ἰνφάντη Μαρία-Θηρεσία.

Συγχρόνως σχεδὸν καὶ ἡ πριγκίπισσα Μαργαρίτα τῆς Σαβοῖας παντρεύτηκε μετ' τὸν δούκα τῆς Πάρμας Ρανῦσιο τὸν δευτέρου, ὁ ὁ- ποῖος εἶχε φήμη μισανθρώπου.

Ἡ Μαργαρίτα, στὸ πλεονὸς τοῦ μελαγχολικοῦ της συζύγου, ἔ- χασε τάχα τὸν Λουδοβίκο; Ἀλλοίμονο, ὀχι... Πέθανε ἔπειτ' ἀπὸ δυὸ χρόνια μετὰ τὸν γάμο της, ἀφοῦ ἔλυωσε σιγά-σιγά ἀπὸ μιὰ μυστη- ριωδῆ ἀνίατη ἀρρώστεια.

Πέθανε, χωρὶς ἄλλο, ἀπὸ τὴ μυστικὴ πληγὴ τῆς καρδιάς της.

ΞΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τὰ μικρὰ ρυάκια φλυαροῦν θορυβωδῶς, γιατί δὲν ἔχουν βάθος. Οἱ μεγάλοι ποταμοὶ ὅμως κυλοῦν σιωπηροί.

Τῶν Λοῦμπουκ.

Ὁ Ἑωθιασμός εἶνε πάντοτε ἐνδειξις φτωχῆς καρδιάς καὶ πὸς φτω- χού πνεύματος.

Ἡ λογικὴ εἶνε ὁ θυρωρὸς τοῦ νοῦ. Ἀπαγορεύει νὰ μπαίνουν καὶ νὰ βγαίνουν ψιπότες καὶ ἀνήθεις ιδέες.

Βολταίρος.

